

tokavi sva ostali poldrug dan. Teta nam je pravila o sv. Feliksu veliko lepega, pa sem že pozabila. Prav dobro pa pomnim pripovedke, s katerimi nas je kratkočasila najmlajša sestrična. Nekatere so take, da vas bodo gotovo mikale, ker se govori v njih o potovskem svetniku.

(Konec prih.)

Sveti Feliks.

Narodna; zapisal Fr. Zorec v Št. Lovrenci na Dolenjskem.

Svet' Feliks se je na svet rodil,
Sam Jezus se ga je veselil.

Feliks je bil star dvanajst let,
Že je bil na vojsko vzét.

Feliks se je jokal takó,
Da se sliš' v sveto nebó.

Feliks je trikrat v vojski bil,
Vse trikrat je vojsko dobil.

Že se je enkrat primer'lo,
Da Feliksu glav'co vzemó.

Pokopan je bil tjà na gmajinco,
Kamer ta neumna živinica.

Iz groba so zrastle rož'ce tri,
Rož'ce tri, oj lilije.

Vsak, kdor je mimo šel, je djal:
„Tukaj gvišno en svetnik leži.“

Prišli so trije duhovniki,
Al' duhovni, al' fajmoštri.

En majh'no trav'co prizdignejo
In notri Feliksa vidijo.

En' pisemce v rokah drži,
In gor' je b'lo zapisano:

„V Šmihelu je rojen bil,
V kapiteljnu je krščen bil,

V Novem mest' s' je prebivališče zbral,
Kjer bo romarjem gnade dajal;

Vsem unanjim romarjem,
In tud' domačim farmanom.“

Slutnja.

Jasna so nebesa sinja,
Polje bojno se razgrinja,
Ljut v šotorih dvojih roj
Kuha v sreci srd in boj.
Bliskajo se ljuti meči,
Vojnikom žaré oči,
Vriskajo: Kri mora teči,
Vražja kri, osvete kri!
Bojna se razlega tromba,
Iz topov preti smrt bomba:
Vojska vojski smrt preti.

Dva prijatelja slonita
Orla dva, oba molčita;
Saj srcé, skrbno srcé,
Trikrat več jima pové!
Z jeklom prsi so pokrite,
Vender rahlo je srcé
Trde in krvave kite,
Vender sezata v roké.
Čelo polno brige, mraka,
Vender mlada sta junaka,
Mlado žar oči žaré